

SPORED KONCERTA

V SREDO, DNE 21. DECEMBRA 1932.
V FILHARMONIČNI DVORANI POD
VODSTVOM PROF. A. GRÖBMINGA
SODELUJE ORKESTER »GRAFIKA«

✱

- Schubert: Rozamunda — Ouvertura
F. Mendelsohn: Poročna koračnica
Izvoja orkester »Grafika«
* * *
- Emil Adamič: Oj, koledo! — Belokranjska
Emil Adamič: Dnes je eden lušten den —
Prekmurska
- Ivan Matetič - Ronjgov: Istarska narodna
Vasilij Mirk: Podoknica
Vasilij Mirk: Šumi, potok, šumi . . .
Ivan Ocvirk: Majolčica
* * *
- Anton Foerster: Spak
Vasilij Mirk: Na trgu
A. Gröbming: Deklica
* * *
- P. Križkovsky: Utopljenka
Stanko Premrl: O Gospod
Janko Ravnik: Zimska pesem

Z A Č E T E K O B 8 . U R I Z V E Č E R

Emil Adamič:

Oj, koledo!

(Belokranjska)

Oj, kole, kole, koledo.
Lepo leto mlado,
naj ma masno brado!
Da b' vsak dan prinašalo
v hišo božjo gnado,
da bi nam pomnožilo

naše ovčje stado,
da bi vinčece sladko
nam rosilo brado,
daj Bog, da vsi pridemo —
tje u nebo sveto!
Oj, kole, kole, koledo.

*

Emil Adamič:

Dnes je eden lušten den

(Prekmurska)

Dnes je eden lušten den,
saj solnce sije celi den,
solnce sije celi den,
zvečer pa jaz k ljubici grem.

Dnes je ena luštna noč,
saj mesec sveti celo noč,
mesec sveti celo noč,
da ni mi zaspati po noč.

*

Ivan Matetič - Ronjgov:

Istarska narodna

Bilo na vek veselo, bračo moja mila,
ki se drži kiselo, mlada zanj ne bila.
Tana, tana, tana naj, tana nina nena,
tana, tana, tana naj, tana nina nena.
Zakantajmo junački, da se zemlja trese,
zaplešimo ponaški, dokle noga nese.
Tana, tane, tanenaj, tana, nina, nena.
Tananaj, tananaj, tana nina, nena.
Zakantaj veselo!

*

Vasilij Mirk:

Podoknica

Spavaj mirno, deva, sladko, lahko noč,
v tihem logu milo peva slavec pesem: lahko noč!
Zvezdice žarijo, živo migljajoč,
tajne vode žuborijo, snivaj dekle, lahko noč!
Snivaj lahko noč, snivaj lahko noč!
Srce skrbno čuje, nad teboj srce,
v tihi boli sladko snuje srečo: Sreča!
Sreča, lahko noč!

*

Vasilij Mirk:

Šumi, potok, šumi . . .

Šumi, potok, šumi,
med kamenjem mi;
tak odnesejo valovi,
kar srce si hrepeni.

Nikdar v srcu ne ugasne,
če ljubezen v njem gori.
Gilej, kak gledajo se vrbe
v belih ti valeh,
tak je moja duša v njenih
snivala očeh.

Tja za gore, tja za gore
plava bel oblak,
za gorami njen obraz,
njen obraz je drag!

Ivan Ocvirk:

Majolčica

Oj, majol, majolčica,
sladka moja ljubica.
Rožnih pisanih si lic,
polna vinca iz goric,
v rdečem cvetju se bliščiš
in kot solnce se zlatiš.

Noč poročna je nocoj,
vez ognjen poljub je tvoj,
ljubim te iz srca dna,
bodi moja, moja vsa.

Preden zora zazori,
srčno ti izpijem kri,
oj majol, majolčica,
sladka moja ljubica.

* * *

Anton Foerster:

Spak

Zari na vzhodu jutra svit,
Tomaž pa ribe gre lovit.
Meglen nad morjem pajčolan
in čoln se ziblje tja čez plan.
Vesla Tomaž, vesel vesla,
saj danes zopet rib prodal.
Pa vzame sak
in ga spusti v globino.
Vzdigne.
»Kaj nič ni?«
Spusti ga drugič.
»Zopet nič?«
»To mi nagaja sam hudič!«

Spusti v globino tretjič sak.
»Ho-ho, sedaj je pa težak!«
Kaj dvigne?
Kozla črnega!
Ustraši se, obrne ga.
Res, kozel črn je in rogat,
ves kosmat, grdogled, bradat!
Kako Tomažu se reži!
Kako žarijo mu oči!
Prekriža se Tomaž
in spak sam skoči v morje.
Bil je — vrag!

*

Vasilij Mirk:

Na trgu

Noč trudna molči, nezamudna beži,
čez mestni trg luna sanjava;
vse v mraku mirno, nad vodnjakom samo
tih veterc z vodoj, z vodoj poigrava.

Noč trudna molči, nezamudna beži,
čez mestni trg luna sanjava
in ruši pokoj, moji duši nocoj,
brezskrbno pa ljubica spava.

*

A. Gröbming:

Deklica

Na polju lipica duhti,
oj lipica košata,
pod njo devica peva glas,
nad njo je gora zlata.
Zakaj zvečer na sladko noč,
ni pesmice vesele?

Popoldne čez ravno polje,
podkove so bobnele,
otresal grivo je konjič,
oj grivo oznojeno.

Ustavil jezdec ga je mlad,
pod lipico zeleno;
poprosil lepe deklince,
vodice je hladeče,
pogledal pregloboko jej,
v očesce je žareče.

* * *

Utopljenka

To je naš car dejal,
da se bo vojskoval.
Dragi moj, ljubi moj,
pojde v krvavi boj,
bridko bom plakala.
Dragi moj, ljubi moj,
pojde v krvavi boj.
Teško bom čakala,
bridko bom plakala.
Ah, bridko bom plakala.

Ah, da imela bi,
Kar si želela bi!
Konjička vranega,
lepo sedlanega,
v sedlo mu sela bi,
pa poletela bi
čez polje, čez gore,
v daleke tja zemlje.

Donava mi šumi,
vstavi se vranec ti!
Tu bom počivala,
lice si umivala,
platno izpirala.

Tu bom počivala,
čez se ozirala,
morda zapazim ga,
fantiča drazega!

Ljubica, Bog s teboj,
bodi Bog s teboj!
Ko iz vojske pridem,
tebe ljubil bodem,
tebe snubil bodem.

Fantič moj, Bog s teboj,
kadar konča se boj,
bodeš ti ženin moj!
Sedem let minilo,
v večnost izginilo,
fantje nazaj prišli,
njega, le njega ni!
Ah, kaj naj jaz storim?

K Donavi tekla je,
Donavi rekla je:
»Si li tak globoka
kot sem jaz visoka?
Vate skočila bom,
da se vtopila bom.«

Bele nožice ji
segale so do tal,
bele ročice ji
ljubil zeleni val!
Črni so laski ji
po vodi plavali,
črni so očki ji,
k nebu dvigavali.

*

Stanko Premrl:

O Gospod

S krvjo so oškropljena
tvoja bela pota o Gospod.
Mené pa vabi čarobnost mavričnih barv
in svile šumenje in ogenj krvi.
V vrsti sem videl jih s palmo v rokah,
vsé uprti z oljno svetiljko so svetili si...
Božja roka je v njih požarih gasila.
Videl sem jih: Luč jim ugasnila je;
v morju sveta potonili so.

Gospod, bojim se in tresem
pred tabo mogočnim sodnikom.
S križa si pogledal name
in s trpeče žalostnim pogledom,
si dušo mi presunil v dno,
da ne morem se odtrgati od Tebe.
Gospod prilivaj olja, moji večni luči,
deni me na trdno skalo, da bom trdno stal
in prikleni me z verigo milosti na se,
Gospod, Gospod!

*

Janko Ravnik:

Zimska pesem

Kraguljčki so radostno v dan zacingljali
in z belim konjičkom s srebrnim vozičkom
k nam botrico zimo so v vas pripeljali.
Ej, botrica, tisoč ponižnih poklončkov!
Pa kaj ste prinesli?
Mogoče ste stresli iz plašča kup sladkih,
kup sladkih bonbončkov?
Kaj? Kepe snežene nam boste le dali?
No, botrica veste, najbolje da greste,
ker znami se nihče brez kazni ne šali.

* * *